

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

Constantinopoli vnum omnium celeberrimum
conflagrabit restinctum fuisse : cum vir sanctus à
viris quibusdam per recta discurrere visus, sit flam-
masque manu submouere : ita vt cunctis stupentibus
domus sacra prorsus illæsa maneret. Fuit autem
non solum in vita pauperibus & calamitosis
beneficus, sed multo etiam magis post mortem :
cum multos varijs ægritudinibus detentos & spe
vitæ destitutos sanauit & plurimis secundum quie-
tem apparens in rebus deploratis opem tulit.

MARTYRIUM SS. PLUTARCHI, SE-
reni, Heraclidis, Heraui, item alterius Sereni, Po-
tamiænsis, &c. Ex historia Ecclesiastica Eusebii
Cæsareens. lib. 6. cap. 4.

28. Iunii.
Discipuli
Origenis.

Plutarchus.

Serenus.

Cum plurimi Origenis discipuli eius seduli-
tate fidem & certam in verbo Dei persuasio-
nem interiore mentis suæ recessu ingenuè syn-
cereque hausissent, in illo persecutionis tempore
præclare se admodum & constanter gesserunt : vnde
nonnulli eorum capti, beato martyrio finem vi-
uendi gloriose fecerunt. Ex quorum numero pri-
mus erat Plutarchus, quo ad mortem abducto, pa-
rum aberat, quia Origines, dum illi in extremo
iam vitæ suæ exitu adesset, à Plutarchi ciuib. (quippe
causam mortis Plutarchi in eum transferebant)
iam denuò interfectus fuisset. Cæterum perspicax
Dei prouidentia illum etiam eo tempore è periculo
eripuit. Post Plutarchum secundus ex Origenis
discipulis martyr fuit Serenus : cuius in Christum
fides,

fides, quam animo imbiberat, ignis incendio satis exploratè probata fuit. Heraclides tertius martyr *Heraclides.*
& quartus Herois eadè schola profecti, quorumq; *Herois.*
utq; prior dum adhuc catechumenus erat poster-
rior ante nuper ià baptizatus securi percussus fuit.
Præterea ex eodè ludo alius à primo Serenus quin- *Serenus al-*
tus Athleta, pro pietatis defensione quam suscep- *ter.*
erat pleno ore laudatur: cui post ingentia tormen-
torum perpersionem fama est caput ceruicibus ab-
scissum esse.

Ex mulierum numero, quæ erant eius disciplina
instituta, Rhais adhuc cathecumena baptismum *Rhais fo-*
per ignem consecuta excessit è vita. Septimus in- *mina.*
ter istos numeratur Basilides, qui Potamiœnam *Basilides.*
multorum commendatione insignem, ad supplici- *Potamiœ-*
um deduxit, de qua frequens & celebris sermo a- *na.*
pud ciues suos iam habetur, ut potè quæ cum infini-
tas propè pugnans pro corporis pudicitia & virgini-
tate, qua præ cæteris excellebat, contra insanos a-
matorum suorum impetus (in ea enim præter ani-
mi virtutes, eximia præterea & integra corpo-
ris pulchritudo cum venustate elucebat) con-
stanter sustinuit: tum multiplices & graues æ-
rumnas pro fide in Christum exhauriens, ad extre-
mum post tormenta acerba dictaque horrenda vnà
cum matre Marcella, ignis incēdijs absorpta mor- *Marcella.*
tem oppetiit. Ferunt quidem Aquilam (hoc enim
Iudicis nomen fuit) postquam graues vniuerso il-
lius corporis plagas inflixisset tandem ad corporis,
ignominiam & contumeliam libidinosissimis gla-
diatoribus illam se traditurum interminatam: il-
lam autem paulisper inra se meditatam, cum ro-
garetur quid sentiret eiusmodi responsum dedisse,
Nan 4 vnde

936 MARTYR. SS. PLVTARCHI, SERENI, &c
vnde visa est illis aliquid impietatis (sic enim puta-
batur) manifestè elocuta. Atque euertigio post de-
finitiuam de eadem sententiam, Basilides vnus ex
satellitibus eam acceptam ad locum supplicij de-
duxit. Simulatque autem multitudo ei molestiam
faceffere & verborum petulantia insectari conaba-
tur, hic eos, qui contumeliam ei faciebant, repul-
sos coercuit, & maximam clementiam summamque
humanitatem in eam declarauit. Illa verò homi-
nem pro illius erga se commiseratione vehemen-
ter amplexata, bono animo esse hortatur, nam ait
se, simul ac abiret è vita, à Domino suo veniam &
gratiam pro eo efflagitaturam, & non diu post eius
in se merita iusta remuneratione compensaturam.
Hæc cum dixisset, pice feruenti per varia & diuer-
sa corporis membra ab imis pedibus ad capitis ver-
ticem sensim ac pedetentim diffusa, generoso &
excelso animo migravit è vita. Tale certamen ab
hac percelebri & gloriosa virgine confectum
fuit.

Clementia
Basilidis in
Potamiœ-
nam.

Non longo temporis interuallo interposito, Ba-
silides, cum satellites socij sui certa de causa
iurandum ab ipso exigerent, asseueranter af-
firmat, omninò sibi non licere iurare: Christia-
num enim se esse, & hoc se pro palam fateri. At
illi primò eum etiamnum iocari putabant. Verùm
ubi illud constanter asserit, abducitur ad Indi-
cem, & coram illo inentionem confessus in vincu-
la conijcitur. Cum fratres in Domino ad eum aduen-
tarent causamque repentinè & admirabilis huius
mutationis sciscitarentur, fertur respondisse: Potami-
œnam triduo post martyrium noctu ei assisten-
tem, coronam ipsi capiti imposuisse, dixisseque se pro
eogra.

Basilidis
martyrium.

eo gratiam à Domino postulasse, postulatam obtinuisse: & Dominum non longo tempore post eum ad suam gloriam recepturum. Post illa, ubi fratres sigillum in Domino ei impertuerant, postero die securi percussus, præclara martyrij corona donatus est. Alij item còplures Alexandriae ipsèdem temporibus, utpotè quibus Potamicea secundum quietem apparuisset, eosq; fuisset impense ad Dei verbum amplexadum cohortata, frequentes ad fidem Christi accessisse commemorantur.

ACTA SS. APOSTOLORVM PETRI ET

Pauli, per Egesippum scripta lib. 3. de excidio Hierosolymitano Cap. 2. Omittimus hinc integram rerum ab his gestarum seriem referre, partim ne prolixiores simus, partim quia diligens lector eandem multò vberius clariusq; in doctissimi Baronij Annalibus habere potest: tum ad varias multorum opiniones parum sincera fide, tum ad hereticorum argumenta refellenda. Subierunt martyrium Lucio Fonteo Capitone, & Caio Iulio Ruffo Consf. anno à Christo Domino sexagesimo octauo, Neronis verò decimo tertio.

ERant Neronis temporibus Romæ Petrus & Iunij 29. Paulus doctores Christianorum, sublimes operum Imperatorem aduersum fecerant, captum Magi Simonis delinimentis, qui sibi animum eius conciliauerat. Cui adiumentum victoriæ subiectiones gentium, vitæ longauitatem, salutis custodiam feralibus artibus pollicebatur, atque ille credebatur qui vim rerum nesciret examinare. Denique summum apud illum tenebat amicitia locû: quan-

Nnn° 5

doqui-

doquidem etiam præfulem suæ salutis vitæque custodem arbitrabatur. Sed ubi Petrus eius vanitates & flagitia detexit, & species illum rerum mentiri, non solidum, aliquid aut verum efficere demonstravit, ludibrio habitus & digno est consumptus mœnore. Et quamuis in alijs terrarum partibus Petri esset expertus potentiam, tamen præueniens Romam ausus est iactare quod mortuos suscitaret.

Defunctus erat id temporis Romæ adolescens nobilis, propinquus Cæsaris, cum vniuersorū dolore. Admonuere plerique; experiendum, vtrum posset resuscitari. Celeberrimus in his operibus habebatur Petrus: sed apud Gentiles nulla facti huiusmodi deferebatur fides. Dolor exegit remedium: perrectum est ad Petrum. Fuere qui etiam Simonem accersendum putarent: vterque affuerunt. Ait Petrus Simoni: qui se de sua iactaret potentia priores sese partes dare: vt si posset mortuum resuscitaret. Si ille non resuscitaret, se non defuturum, vt Christus opem ferret defuncto quo posset resurgere. Simon qui putaret apud urbem gentilium plurimum suas valituras artes, conditionem proposuit: vt si ipse

Simoni quæ
tam tributū
R. smz.

resuscitasset mortuū, Petrus occideretur, qui magnæ potētis (sic enim appellabatur) laceffendo iniurias irrogauisset: sin verò præualuisset Petrus, in Simonem pari genere vindicaretur. Acquieuit Petrus, adoratus est Simon. Accessit ad lectulū defuncti, incantare atque immurmerare dira carmina vt cœpit, visus est caput agitare qui mortuus erat. Clamor ingens gentilium, quod iam viueret, quod loqueretur cum Simone. Ira & indignatio in Petrum, quod ausus esset cōferre sese tantæ potestati, Sanctus Apostolus poposcit silentium, & dixit: Si viuit defunctus loquatur: si resuscitatus est, surgat, ambu-

ambulet, pabuletur. Phantasma illud esse, non veritatem, quod videatur caput mouisse. Denique separetur, inquit, Simon à lectulo, & tunc ne id quidem ostentui futurum. Abducitur Simon à lectulo, manet sine specie motus alicuius qui mortuus erat. Adstitit Petrus longius & intra se paulisper orationi intentus, cum magna voce ait: Adolefcens surge: sanet te Dominus Iesus. Et statim surrexit adolefcens, & locutus ambulauit & cibum sumpsit, & dedit eum Petrus matri suæ. Qui cum rogaretur, vt ab eo non discederet, ait: Non derelinquetur ab eo, qui eum fecit resurgere, cuius nos serui sumus. Secura esto mater & filio, non veraris: habet custodem suam. Et cum populus in Simonem infurgeret, vt lapidaretur, ait Petrus: Satis est ad pœnam eius, quod cognoscit suas artes nihil valere: viuat, & Christi regnũ crescere videat vel inuitus. Torquebatur Magus Apostoli gloria, collegit sese atque omnem excitans carminum suorum potentiam congregat populum, offensumque se dicit à Galilæis, relicturum se urbem, quam tueri soleret. Diem statuit, pollicetur volatum, quo supernis sedibus inueheretur: cui quando vellet, cælum pateret. Conscendit statuto die montem Capitolinum, ac se de rupe deiiciens volare cœpit: Mirari populus ac venerari plerique, dicentes Dei esse potentiam non hominis, qui cum corpore volitaret: nihil tale fecisse Christum. Tunc Petrus in medio stans, ait: Iesu Domine, ostende ei varias artes tuas esse, ne hac specie populus iste, qui crediturus est, decipiatur. Decidat Domine, sic tamen vt nihil se potuisse viuens recognoscat. Et statim in voce Petri implicatis remigijs alarum, quas sumpserat, corruit: nec exanimatus est, sed fracto debilitatoque crure

S. Petrus excitat mortuum.

Simon Magus dũ vult volare corruit: deinde moritur.

Vide Nero-
nis nequiti-
am.

Quo comperto, deceptum se Nero & destitutum dolens, tanti carum amici, sublatumque sibi virum utilem & necessarium Reipublice indignatus querere coepit causas quibus Petrum occideret. Et iam tempus aderat, quo sancti vocarentur Apostoli Petrus & Paulus. Denique dato ut comprehederetur precepto, rogabatur Petrus ut sese alio conferret. Resistebat ille dicens nequaquam se facturum, ut tanquam metu mortis territus cederet: bonum esse pro Christo pati: qui pro omnibus se morti obtulisset: non mortem illam sed immortalitatem futuram: infiduum, ut ipse fugeret passionem sui corporis, qui multos doctrina sua compulisset se hostias pro Christo offerre, deberi sibi secundum Domini vocem, ut & ipse in passione sua Christo gloriam atque honorem daret. Hec & alia Petrus obtexere, sed plebs lachrymante, quarente ne se relinqueret & fluctuantem inter procellas gentiliu destitueret, victus fletibus Petrus cessit: Promisit se urbem egressurum. Proxima nocte salutatis fratribus & celebrata oratione, proficisci solus coepit. Vbi ventum est ad portam videt sibi Christum occurrere, & adorans eum, dixit: Domine quomodo vadis? Cui Christus: Iterum venio crucifigi. Intellexit Petrus de sua dictu passione, quod ea Christus passurus videretur, qui patitur in singulis, non utique corporis dolore, sed quadam misericordie passione, aut glorie celebritate. Et conuersus in urbem redijt, captusque a persecutoribus Cruci ad iudicatus, poposcit ut inuersis vestigijs cruci affigeretur, quod indignus esset, qui simili modo crucifigeretur, ut passus est Dei filius. Quo impetrato vel quia ita debebatur, ut Christus praedixerat, vel quia

In huius rei
memoriam
extat adhuc
Romae extra
portam a p-
pianam erectu
facellum quod
vulgo appel-
latur: Do-
mine quo
vadis.

quia persecutor nō inuitus indulget pœnarum incrementa & ipse Paulus, alter cruce, alter gladio necatus est.

VITA S. THEOBALDI PRÆSBYTERI,

Eremita & Confessoris. ex ea qua est optima fide apud Surium. Floruit temporibus Henrici Augusti, & Henrici Regis Francorum, & filij eius Philippi.

Theobaldus è gente Fræcorum, territorio Senonensi oriündus, patre Arnulpho, matre verò Gissa, flos vt ita dicam è spinis erupit. Illi

enim & diuitiarũ & nobilitatis gloria elati splendide vitam ducebāt: Theobaldus verò atripsis pœnè incunabilis in eadem & paupertatē sectabatur: omnesque corporis delicias respiciens solus plerunque de pietatis studio & suauitate cęlestis disciplinae consilia agitabat. Degebat id temporis in castro Prunino Odonis Campanienũs qui affinitate Theobaldum attingebat, cumque modis omnibus ad eandem mundi vanitatem secum abripere nitēbatur. At adolescens optimæ indolis ne per abrupta viciorũ paulatim abiret, sedulo de eremi solitudine incolenda cogitare cœpit. AEmulabatur Pauli & Anthonij vitæ austeritatem, victus tenuitatem, vellium asperitatem, animi contemplationem & angelorum in solitudine contubernium. His igitur & huiusmodi facibus accensus, clandestina discessione adijt quendam eremitam in quadam insula Sequanæ latitantem: cum quo omnia sua consilia cogitationesque de imitatione Sanctorum cõtulit. Iniro igitur consilio, assumptoque Gualtero quodã milite socio, ascensis vterque equis, cum singulis armigeris ad Rhemensē ciuitatem peruenerunt. Quam simulatque ingressi sunt ante omnia apud S. Remi-

Parentes S.
Theobaldus.

Assumit sul
instituti so-
cium.